

LEO CECHEL

Narodil se 11.4. 1942 v Karviné (Ráji). Měl bratra, který zemřel v deseti letech na záškrta a o osm let mladší sestru, která stále žije. Nejdříve žil na statku jeho dědečka v Karviné blízko polských hranic. Zde probíhaly tvrdé boje mezi Sovětským svazem a Němci. Byla tam častá dělostřelecká palba. Jednou padl granát 30-40 metrů od stavení, museli utíkat do sklepa, aby se schovali. Když bylo panu Cechlovi šest let, přestěhoval se s rodiči a sestrou k druhému dědečkovi, kde už takto malý pásl krávu na pozemku, o který naštěstí v rámci kolektivizace nepřišli. Nastoupil do dvoutřídky. Protože neměli tělocvičnu, cvičili ve třídě mezi lavicemi. On sám říká: „Je pro mě velký úspěch, že kluk z dvoutřídky se dostal až do Prahy“. Vystudoval gymnázium a poté šel učit na základní školu, kde studovala i jeho mladší sestra.

Ve dvaceti letech odešel na vojnu do Ostravy, kde byl díky svému vzdělání velitelem družstva. Potkal zde známou z dětství, Naďu. S ní se později oženil, ale pod podmínkou Nadiny matky (Cilky), že musí mít bydlení. V té době se rozhodoval, zda půjde studovat pedagogickou fakultu nebo půjde pracovat jako horník. Nadina matka mu rozhodování usnadnila, protože k práci horníka byl také byt.

V roce 1965 nastoupil do Ostravsko-karvinských dolů jako razič. Pan Cechel říká, že zde panovala výborná atmosféra a horníci by za sebe položili život. Prováděli zabezpečovací vrty, aby se při ražbě nenarazilo na detrit, což je zvodnělý horizont písku a plynu. Dostal se do metanu pod stropem, jak sám říká, letěl za světlem a v jednom okamžiku se mu vybavil celý život. Byl tam s ním jeden havíř, kterému se něco nezdálo, tak na něj zavolal, pan Cechel se pustil žebříku a dostal se mimo metan, tímto mu havíř zachránil život.

Jednou razili překopy v kameni, v té době však nepoužívali respirátory, proto se usazovaly částičky kamene na plicích a z toho vznikala silikóza. Každý rok přijel rentgen a ten mu ve dvaceti devíti letech zjistil, že má začínající silikózu, proto začal dálkově studovat Střední průmyslovou školu hornickou.

Díky vystudování této školy se mohl stát vedoucím závodní školy práce, organizoval kurzy pro horníky i výuční listy a mezitím dálkově studoval Filozofickou fakultu. Poté dělal nábor pracovních sil na šachtu.

V roce 1981 se přesunul do Prahy a pracoval na Federálním ministerstvu paliv a energetiky, a přitom vystudoval právnickou fakultu. Na ministerstvech vydržel až do roku 2005, kdy odešel do důchodu.

Svým neustálým studiem je přezdíván jako dálkový student.